

Doslov:

Kdysi si jistý lupič potřel obličej citrónovou šťávou a bez jakéhokoliv maskování vyloupil za bílého dne dvě banky a ještě se usmíval do bezpečnostních kamer. O pár hodin později byl upřímně překvapený tím, že ho policie dopadla. Z citrónu se přece vyrábí neviditelný inkoust a on byl přesvědčený o tom, že díky tomuto důkladnému maskování bude pro kamery neviditelný.

Psychologové, kteří začali jeho logiku zkoumat, a popsali takzvaný Dunningův-Krugerův efekt¹, přišli na to, že čím méně toho člověk ví, tím si je jistější.

Můžeme si to představit na případě tří lidí. Jedním z nich je pětiletý kluk, dalším je jeho otec zvěrolékař a třetím je výrobce foťáků.

Když se těchto tří zeptáte, jak moc toho ví o foťácích, ten malý kluk si bude jistý tím, že hodně. Ví, jak foťák vypadá, k čemu slouží a kde se mačká – zná bezvadně foťáky. Jeho otec řekne, že toho moc neví. Jako inteligentní zvěrolékař si nevzpomene na všechny ty principy fungování čočky a nebude si jistý. Poslední člověk řekne, že toho ví dost, i když neví úplně všechno.

Asi tušíte, kam tímhle povídáním mířím. Lidé, kteří o nějaké věci ve skutečnosti skoro nic neví, smetou často vaše argumenty s agresivní sebejistotou. Potkávám je v internetových diskuzích a byly doby, kdy jsem byla jednou z nich. Přečetla jsem si sérii Left Behind (česky Ponechání napospas) a další dvě futuristicky podobně zaměřené knížky a považovala jsem se za experta na eschatologii. S tímhle postojem jsem přispěla do jedné diskuze na sozo.cz, ale zarazilo mě to, že mi autor stránek napsal velmi mírnou osobní odpověď do soukromé zprávy a doporučil mi, ať si poslechnu Jonathana Weltona na nove-stvoreni.cz

Mně ty bláboly tehdy nestály za to, ale když jsem časem viděla, že sozo.cz těmi svými „nesmysly zamořuje internet“, rozhodla jsem se poznat nepřítele, samozřejmě s cílem ho zničit. A on zničil můj futuristický svět, který se rozsypal jako domeček z karet – a nutno říct, že to pro mě byla úleva. Můžu smažit řízky a nemusím přemýšlet o tom, jestli přijde vytržení a náš dům pak lehne popelem a zapálí dům i sousedce.

Tahle kniha má dva cíle – chtěla jsem čtenáře upozornit na ta řecká slovíčka, která mně samotné otevřela oči. Ježíš mluvil s učedníky o konci věku, o hlásání evangelia v oblasti Římské říše, kniha Zjevení mluví skoro všude o katastrofách, které postihnou určitý kraj a slovo příchod – parousia – má také specifický význam. Samozřejmě je toho mnohem víc a není potřeba shrnovat těm, kteří dočetli až sem, všechny námitky proti futurizmu zmíněné v této knížce.

Druhým mým cílem bylo upoutat pozornost těch, kdo si nebudou už jen z principu číst nějaké teologické články – prostě proto, že je to blbost a oni vědí všechno lépe. Chtěla jsem je nalákat do dobrodružství a stejně jako Felix Fischer se postavit bláznění s koncem světa, které ničí lidské životy a plány do budoucnosti, zasévá strach a vykresluje Boha jako věčně rozzuřeného mstitele a ničitele.

Původně jsem chtěla psát knihu o pádu Jeruzaléma, kde by se odvíjela biblická proroctví, ale pak jsem si řekla, že to nezvládnou. Byla by to hrozná práce, určitě bych tam napsala nějaké historické nesmysly a vážně se mi nechce psát o lidech, kteří umírali někde hlady, zabíjeli a jedli vlastní děti a čekali na smrt.

---

¹ <https://videacesky.cz/video/dunninguv-krugeruv-efekt-proc-si-hloupi-lide-mysli-ze-jsou-chytri>

A tak se zrodil příběh z budoucnosti, který mě opravdu bavilo psát. Mým cílem nebylo přinést zevrubný přesvědčivý materiál, který postihne všechny oblasti. Je to spíše nakousnutí hlavních myšlenek preterizmu. Ti, které toto učení zaujme, mohou zkoumat dál - třeba i články na sozo.cz

Autorům webu tímto děkuji za poskytnutí materiálu a souhlasu k jeho citování.

Musím říct, že mám ráda ten okamžik prohlédnutí, který je stále opakovaně tématem mých knížek, ať už lidé prohlédnou ve vztahu k nějakým informacím nebo ve vztahu k druhým lidem.

Představuji si jejich rozpačitý úsměv a oči rozšířené údivem a jejich doslovné či symbolické objetí, uznání nebo pokleknutí a věřím, že podobně to je a bude s námi a s Kristem. On má moc si podmanit všechno (Fil 3:21) a před ním se s chválou skloní každé koleno (Fil. 2:10) a všichni uznají to, co říká On.

Jakkoliv věřím v myšlenku konečné obnovy všeho (Sk.3:21), v této knize jsem se velmi držela, abych tam nezmínila toto kontroverzní učení právě proto, že bych si přála, aby byla takovým zábavným pojednáním o preterizmu pro širší okruh čtenářů.

Tato knížka patří k těm, které mě jako autorku bavily, i když z hlediska děje a mezilidských vztahů určitě není mojí nejlepší. Mými nejoblíbenějšími hrdiny zůstávají nadále úplně jiné z mých postav – hrabě Nikolas Renard (série Apokatastasis), který se pokusí zabít krále a pak se coby jeho vězeň zázračným způsobem setká s Bohem a pouští se do překladu Bible nebo princ Barim, který se snaží přesvědčit Nataniela (série Strážce tajemství), že svět není tak černobílý, jak si ho tento student rytířské akademie představuje. Nataniel pochopí, že žije v hloupých předsudcích a je kvůli svému procitnutí ve škole šikanovaný a podobně i Nikolas pochopí, že udělal neskutečnou chybu a z celého srdce touží po odpuštění a smíření. Zároveň oba čelí nepochopení těch, kteří proti nim vystupují ve své jednoduché hlouposti, ať už je to Frederik nebo Jonathan Ward.

A všechny tyto postavy se nutí vzájemně přemýšlet. Ti, kteří vidí v danou chvíli věci lépe, nutí přemýšlet ty, kdo jim vůbec nerozumí, ale i naopak. A všichni společně hledají a rostou v poznání a docházejí do bodu, který si nikdy neuměli představit – do okamžiku prozření a smíření. To je ten moment, kdy si Charles Baker dokáže dělat sám ze sebe legraci a vůbec ho vnitřně nezraňuje to, že musí uznat argumenty profesora Árona Steina a absolvovat zkoušku v přímém přenosu.

Asi jsem trochu snílek. Kolikrát brzdím sama sebe v okamžicích, kdy mě někdo agresivně napadne a snažím si představit i tu danou osobu a sama sebe v podobném okamžiku smíření. I já jsem svým způsobem Charles Baker, který kdysi kulil oči na Árona Steina a zároveň jsem i Nikolas Renard, který má svoje Jonathany a jsem i David, který má své nechápající Jeany, které má moc rád a občas se jim bojí čelit, abych je nenaštvala a neztratila.

Tímto děkuji svému nejuvěrnějšímu Jeanovi – Daně R. – za vytrvalé opravy mých knížek, připomínky a hromady otázek a za to, že se mnou na téhle cestě vydržela, i když si o tom, co říkám, myslí něco úplně jiného.

Také vím, že ony konflikty v knížkách idealizují v tom smyslu, že tam je to postavám přece jen o něco jasnější než ve skutečnosti. Pouštím se do těžkých témat, která mi jako celek dávají velice komplexní smysl, a to navzdory tomu, že je stále ještě dost dílčích problémů, které mi do té skládačky úplně nezapadají a na které existují spousty různých názorů. Některé z nich raději nevytahuji, u jiných se snažím poctivě uvést několik možností.

Moc bych si přála jednu věc a v tu doufám – že si my křesťané dokážeme projevít trochu víc lidské úcty a respektu k vzájemně odlišným názorům. Že ti, kteří dočetli až sem, neřeknou potom... „Hele zlato, přestaň už mýt to nádobí a pojď se podívat na Chaloupkovou. – Na koho? – Na tamtu husu, jak motá hrušky s jabkama a otevírá si pusku na toho známého futuristu. – Jo tamta slepice? Tu si vybavuju. Tu dávaj dneska? – No jo, jsem celý zvědavý, co zas bude říkat za kraviny.“

Protože si myslím, že my křesťané jsme na tohle experti. Máme ten svůj jediný pravý názor a ten je pro nás tak důležitý, že mnohdy zapomínáme na lidskost a bojujeme za něj s nevídanou agresivitou.

V knize „Poslední dopis“ jsem k tomu řekla:

„Myslím, že Bůh nám nepomáhá řešit nějak zázračně ty naše teologické spory i z toho důvodu, že tohle zkrátka nemá být středobod našeho života,“ pokračoval James. „Ježíš řekl 'Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, když budete mít lásku jedni k druhým.' (Jan 13:35 B21) Neřekl: 'Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, když budete mít Bible, budete nad nimi hodiny sedět, hádat se o tom, co je tam napsané, a když spolu nebudete souhlasit, budete se vylučovat ze svých shromáždění a zakládat nové a nové sbory, podle toho, jak se shodnete na tom, co jsem myslel tím, že jsem něco řekl.“

Ty teologické otázky podle mne jsou a nejsou důležité zároveň. Pokud si představujeme Boha jako velkého trestajícího policajta a naši budoucnost jako Apokalypsu plnou zkázy, určitě to má konkrétní ničivé důsledky pro naše životy, chápání Boha i hodnoty lidí. Proto se jimi zabývám, a proto jsou tady takové weby jako sozo.cz nebo nepekelnabible.cz.

A na druhou stranu nejsou vůbec podstatné – tedy nejsou vůbec tak podstatné jako lidé. Nebo by aspoň být neměly. Proč se tak bojíme chyb a odlišností? Proč nemáme ani trochu úcty k názoru těch druhých?

Jak říká James v 'Posledním dopise':

„Rád bych vedl dialog, ve kterém bych byl brán jako dospělý člověk, který má mozek hlavě, zná celou Bibli podobně jako oni a dokonce intenzivně studuje spoustu historických a jazykových problémů. Jenže ti lidé s námi jednají, jako by nám bylo pět. V podstatě nás seřvou, že jsme drzí. Co si to vůbec dovoluješ, ty malý parchante, myslet si něco jiného než většina církve? Dej si pozor, tohle ti neprojde. Táta tě za to pěkně seřeže. Jsi v průšvihů. Já ti tady říkám, jak to je, tak zavři klapačku a poslouvej. Rozumíš tomu jako koza petrželi.“

Možná je to proto, že mnozí z nás mají za to, že ten jediný pravý pohled je nutný pro spásu světa, a když se spleteme, bude to mít nedozírné následky. Opravdu? Tohle je myšlenka, se kterou se snažím polemizovat v sérii Apokatastasis a tady s ní nechci provokovat, a tak bych chtěla na závěr říct jen to, že věřím, že Ježíš je Spasitel a že On si s tou spásou poradí mnohem lépe než my.

Tím trochu provokativním názvem jsem chtěla vzbudit pozornost, ale nechtěla jsem jím nikoho urazit nebo pohoršit a rozhodně ne Ježíše. Nevěřím ve vytržení, ale rozhodně věřím, že Ježíš vytrhne – tedy zachrání – každou situaci, do které Jej pustíme. On je koneckonců Zachránce – Spasitel a to je docela obyčejné řecké slovíčko, které znamená třeba i pomoci, uzdravit, zachovat, podat pomocnou ruku tonoucímu a já se modlím za jednu věc, aby nás Ježíš zachránil mimo jiné z naší vlastní blbosti. Té blbosti, která vede k nevráživosti a arogantnosti a která mnohdy způsobuje i to, že se popatláme citronovou šťávou a máme pocit, že jsme géniové, kteří právě přelstili celý svět. Možná, že víte, že existuje něco jako je Darwinova cena, která se dává většinou 'in memoriam' za nejblbější sebevražedný počin roku.

Lidská blbost má mnoho tváří, ale myslím, že jedním z nejblbějších křesťanských počinů je zapomínat na to, že ten idiot, kterého se chystáme třeba být jen slovně kamenovat, je ve skutečnosti náš bratr. Je to něco, co musím neustále připomínat i sama sobě.

A právě proto, abychom na to nezapomínali a abych to připomínala i sama sobě, se rodí takové moje postavy, jako je Charles Baker – mladý muž, který sice říká z pohledu hlavních hrdinů nesmysly, ale stejně je dojme a zarazí svým živým vztahem k Bohu, zpěvem i pokorou. Tohle je jedna z věcí, o které se snažím, aby ten, kdo je v určité chvíli „za blbce“, byl nakonec postavou, která přivede ty kladné hrdiny k zamyšlení, aby byl Jeanem, který v něčem otevírá oči králi Davidovi a Frederikem, který tak trochu vychovává Nataniela, kterému předtím dělal peklo ze života. Zkrátka, aby můj svět nebyl černobílý a všichni se učili něco od všech.

Pokud tato knížka napomohla některým z Vás vidět ta dávná proroctví v trochu jiném světle, splnila svůj účel, ale mým cílem nebylo napsat nějakou učebnici preterizmu. Těch je spousta, zejména v angličtině, a napsali je lidé podstatně kompetentnější než já. Já se držím svého kopyta, příběhů, protože to je podle mne něco, čeho není nikdy dost.

Snad bych měla ještě na závěr zmínit, že existuje preterizmus **plný** a **částečný**. Zastánci **částečného preterizmu** mají za to, že většina proroctví ze Zjevení a hovoru na Olivetské hoře byla již naplněna v 1. století, ale některé věci jsou podle nich ještě otázkou budoucnosti.

Plný preterizmus je učení, které říká, že již došlo k naplnění všeho, včetně Ježíšova příchodu, soudu a vzkříšení.

Plný preterizmus mi sice dává smysl a přikláním se k němu, ale není to pro mě srdeční záležitost. Nemám zásadní problém ani s tím částečným a třeba do problematiky vzkříšení jsem se moc nepouštěla, protože mi to připadá dost obtížné. Pro mě je důležité spíše to, co jsem řekla slovy Veroniky – nečeká nás žádné vytržení, ani soužení. Detaily podle mne nejsou až tak podstatné.

Toto je kniha o naději a o tom, že je před námi budoucnost. Sice je v ní hodně teologie, ale není to žádná teologická studie, jen nakousnutí daných problémů a povzbuzení k jejich studování. Níže uvádím některé odkazy, které můžete použít, pokud umíte anglicky.

Markéta Chaloupková, říjen 2020

Odkazy:

Použité materiály jsou vesměs označeny v textu, ale ještě jednou děkuji všem, kteří mi byli průvodci na této cestě k preterizmu.

- V první řadě web sozo.cz
- Jonathan Welton: The Art of Revelation
Jonathan Welton byl první, kdo zbořil můj futuristický svět a za to mu děkuji.
- D. Robert Pike, Ph.D. - mám ráda jednoduchý a přehledný způsob, jakým se k problematice vyjadřuje na:

<https://www.youtube.com/channel/UCPZ3KWr6uDR5MtchZIEvYdA/videos>

- <https://revelationrevolution.org/> - tento web mě inspiroval k sepsání Jeruzalémského dopisu
- <https://adammaarschalk.com/> - to už je čtení pro náročné, zejména v angličtině, ale najdete tu detailní přehled proroctví a historických faktů
- Brian Martin – líbí se mi způsob, jakým vysvětluje prorocký jazyk i to, jak popisuje, jak se stal preteristou

https://www.youtube.com/watch?v=ccxWCEGLdZQ&ab_channel=AdamMaarschalk